

مذاکرات، راه جذب انواع سرمایه در مناطق ویژه اقتصادی را می گشاید؟

■ **بر اساس یافته‌های یک پژوهش، افزون بر موانع جذب سرمایه‌های داخلی و خارجی، «عواملی همچون غفلت از تولید واقعی، حاکم شدن نگاه‌های محلی و سیاسی، مشکلات نظام بانکی و بیمه‌ای و فقدان استراتژی‌های توسعه‌گرا» در زمره دلایل ناکامی در تحقق اهداف تأسیس مناطق ویژه اقتصادی بوده است.**

گروه اقتصادی – اقتصاد ایران امروز بیش از هر زمان دیگری تشنه سرمایه است. در آستانه مذاکراتی که روز شنبه ۲۳ فروردین ماه میان هیأت ایرانی و آمریکایی در عمان برگزار شد، «مسعود پزشکیان» رئیس جمهوری از عدم مخالفت رهبر معظم انقلاب با ورود سرمایه‌گذاران آمریکایی به کشور خبر داد و ارقام هنگفتی هم در این خصوص اعلام شده به میزان یک‌هزار میلیارد دلار که حتی محقق شدن بخشی از آن می‌تواند منشا تحولات بزرگی در اقتصاد کشور شود.

با این حال، بسیاری هم می‌گویند چاره اساسی برای پاسخ به نیاز کشور در این زمینه، جلب مشارکت و سرمایه‌های مردمی و بخش خصوصی است.

مناطق ویژه اقتصادی در گاه‌هایی به سمت جذب سرمایه‌گذاری، حمایت از تولید داخلی و توسعه صادرات و واردات محسوب می‌شوند. این مناطق به طور خاص با هدف جذب سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی، تسهیل انتقال فناوری‌های نوین و پشتیبانی از فرآیند تولید و افزایش ظرفیت صادراتی کشور تأسیس شده‌اند.

«علی اصغر علامه» و همکارانش در مقاله‌ای با عنوان «آسپ‌شناسی جذب سرمایه‌گذاری در مناطق ویژه اقتصادی» به بررسی نقش و کارکرد این مناطق در جذب سرمایه‌گذاری داخلی و خارجی در گذشته و مشکلات عمده و چالش‌های موجود در این زمینه را هم تشریح کرده‌اند. در ادامه گردیدهای از این مقاله را می‌خوانیم؛

مروری گذر بر روند شکل‌گیری و تحولات مناطق ویژه اقتصادی در ایران

ایده مناطق آزاد اقتصادی در ایران به دهه ۱۳۲۵ و انتخاب جزیره کیش به عنوان نخستین گزینه بازمی‌گردد اما با وقوع انقلاب و جنگ تحمیلی این روند متوقف شد. در دوران باسازی (اواخر دهه ۱۳۶۰) و در قالب برنامه اول توسعه، ایجاد مناطق آزاد مانند کیش، قشم و چابهار دوباره مطرح شد. این مناطق نقش مهمی در کاهش وابستگی به واردات داشتند.

در سال ۱۳۶۹، شورای عالی مناطق آزاد با هدف بهر به‌داری از فرصت‌های بین‌المللی تشکیل شد. هم‌زمان ایده ایجاد مناطق ویژه اقتصادی نیز مطرح شد؛ این مناطق بر خلاف مناطق آزاد، بیشتر بر تأمین نهاده‌های صنعتی تمرکز داشتند. نخستین منطقه ویژه اقتصادی رسمی کشور در سال ۱۳۷۱ در سیرجان تأسیس شد.

در سال ۱۳۷۴، نام این مناطق به «مناطق ویژه اقتصادی» تغییر یافت اما قانون برنامه اداره آن‌ها تا سال ۱۳۸۴ تصویب نشد. طبق گزارش مرکز پژوهش‌های مجلس (۱۴۰۱)، از ۸۰ منطقه مصوب، تنها حدود ۳۰ منطقه فعالیت دارند. بر آنکند، وفاد استراتژی منسجم در ایجاد این مناطق، کارآمدی آن‌ها را در توسعه اقتصادی کشور محدود کرده است.

فاصله مناطق ویژه اقتصادی کشور با الگوهای موفق جهانی
مناطق ویژه اقتصادی در ایران از اوایل دهه ۱۳۷۰ با هدف توسعه صنعتی و جذب سرمایه‌گذاری داخلی و خارجی راه‌اندازی شدند. با این حال، با وجود برخی موفقیت‌ها در شماری از مناطق، به طور کلین این مناطق نتوانسته‌اند تحولات عمده‌ای در اقتصاد کشور ایجاد کنند. در بسیاری از کشورهای جهان، استفاده از مناطق ویژه اقتصادی به عنوان ابزارهایی برای ایجاد رقابت‌پذیری بیشتر و اصلاحات اقتصادی موفقیت‌آمیز بوده است اما در ایران، این مناطق بیشتر بر اساس اهداف محلی و سیاسی و نه با رویکردی هدف‌محور و کلان‌نگر شکل گرفته‌اند.

در ایران، گسترش کمی مناطق ویژه به عنوان شاخصی از موفقیت

نوبر انه‌ای با قیمت نجومی؛ غافلگیری مردم از قیمت عجیب گوجه سبز

سر نوشت قیمت سکه چه خواهد شد؟

گروه اقتصادی – موضوع گوجه سبز وارداتی و قیمت‌های نجومی آن خریداران بسیاری از مردم را غافلگیر کرده‌اند در حالی است تا واسطه فرورو دین ماه قیمت نوبرانه هاسبز منطقی تری به خود می گرفت. نجومی شدن میوه های نوبرانه امسال به شکل دیگری خود را نشان داده اند و در حالی که قیمت نوبرانه ها از واسطه فرورو دین رو به کاهش می گناشت امسال اما روند گرانای خود را همچنان حفظ کرده و با قیمت های عجیب و غریب در میوه فروشی های لاکچری خندند میای می کنند.

قیمت هر کیلو گرم گوجه سبز از ابتدای فروردین حدود ۱۱ میلیون بوده و هنوز هم قیمت این میوه نوبرانه کاهش نیافته و با نرخ های بسیار زیاد به شکل محدود، فقط در برخی مناطق به فروش می رسند. این در حالی است که هر ساله در هفته های پایانی فروردین قیمت نوبرانه ها شکسته و به قیمت های معقول تری می رسید.

گروه اقتصادی – موضوع گوجه سبز وارداتی و قیمت‌های نجومی آن خریداران بسیاری از مردم را غافلگیر کرده‌اند در حالی است تا واسطه فرورو دین ماه قیمت نوبرانه هاسبز منطقی تری به خود می گرفت. نجومی شدن میوه های نوبرانه امسال به شکل دیگری خود را نشان داده اند و در حالی که قیمت نوبرانه ها از واسطه فرورو دین رو به کاهش می گناشت امسال اما روند گرانای خود را همچنان حفظ کرده و با قیمت های عجیب و غریب در میوه فروشی های لاکچری خندند میای می کنند.

قیمت هر کیلو گرم گوجه سبز از ابتدای فروردین حدود ۱۱ میلیون بوده و هنوز هم قیمت این میوه نوبرانه کاهش نیافته و با نرخ های بسیار زیاد به شکل محدود، فقط در برخی مناطق به فروش می رسند. این در حالی است که هر ساله در هفته های پایانی فروردین قیمت نوبرانه ها شکسته و به قیمت های معقول تری می رسید.

نوبر انه‌ای با قیمت نجومی؛ غافلگیری مردم از قیمت عجیب گوجه سبز

گروه اقتصادی – تحلیل گران معقند که بازار طلا و سکه در حالت «انتظار» به سر می‌برد و تا زمانی که وضعیت مذاکرات خارجی و تصمیمات کلان اقتصادی داخلی روشن نشود، شاهد نوسانات محدود با تمایلات نزولی خواهیم بود.

بنا بر تحلیل فعالان اقتصادی، بازار طلا و سکه تحت تأثیر اخبار سیاسی و کاهش محسوس نرخ دلار، شاهد افت قابل توجه قیمت‌ها است. کاهش ارزش دلار از آن‌ها که محرک اصلی قیمت در بازار فلزات گران‌بها به شمار می‌رود، طلا و انواع قطعات سکه را به چند کانال پایین‌تر هدایت کرد. بازار این روند، هم‌زمان با شکل‌گیری فضایی نظری در آستانه دور جدید مذاکرات احتمالی میان ایران و آمریکا، به استقبال کاهش تقاضا و فروش در بازار رفت.

تحلیل گران معقند که بازار طلا و سکه در حالت «انتظار» به سر می‌برد و تا زمانی که وضعیت مذاکرات خارجی و تصمیمات کلان اقتصادی داخلی روشن

اقتصادی

مذاکرات، راه جذب انواع سرمایه در مناطق ویژه اقتصادی را می گشاید؟

کلیدی برای ارزیابی عملکرد این مناطق و تحقق سایر اهداف نظیر تولید، صادرات و اشتغال‌زایی مطرح شد.
اسما ارزیابی عملکرد ایسن مناطق بین سال‌های ۱۳۹۲ تا ۱۳۹۹ از نشان‌دهنده چند چالش عمده است. یکی از مشکلات اصلی کمبود داده‌ها و نبود اطلاعات دقیق و منظم در سطح هر منطقه است. بسیاری از مناطق اطلاعات کافی در مورد جذب سرمایه، فعالیت‌های صنعتی یادستاوردهای صادراتی خود منتشر نمی‌کنند و حتی نهادهای رسمی نیز با تناقض‌های آماری در این زمینه روبه‌رو هستند.

از سوی دیگر، مناطق ویژه با رویکرد انرژی بیشتر بین سهم از عملکرد اقتصادی را دارند. برای نمونه، منطقه ویژه صنایع انرژی بر پارسیان و منطقه ویژه اقتصادی پارس، بخش بزرگی از صادرات کشور را به خود اختصاص داده‌اند اما موقعیت این مناطق بیشتر به دلیل مزیت‌های ساختاری کشور در بخش انرژی است، نه سیاست‌گذاری‌های ویژه این مناطق.

در مقابل، مناطق ویژه با رویکرد صنعتی و تولیدی غیر انرژی بر، سهم کمی از جذب س سرمایه‌گذاری و موفقیت اقتصادی دارند. این عدم توازن عملکرد نشان‌دهنده ضعف در سیاست‌گذاری هدفمند، کمبود مشوق‌های کارآمد، چالش‌های ساختاری مانند بروکراسی پیچیده و ناپایداری قوانین است.

در جذب سرمایه‌گذاری خارجی نیز همان روال قابل مشاهده است، به طوری که سرمایه‌گذاران بیشتر به مناطقی جذب شده‌اند که دارای مزیت‌های طبیعی بوده‌اند، نه مناطقی که تلاش کرده‌اند با سیاست‌گذاری‌های خاص جذابیت جدیدی ایجاد کنند.

چالش‌های جذب سرمایه‌گذاری خارجی در مناطق ویژه اقتصادی

در بازه زمانی ۱۳۹۲ تا ۱۳۹۹، مجموع سرمایه‌گذاری خارجی در ۱۷ منطقه ویژه اقتصادی ایران حدود ۲۰۷ میلیارد دلار بوده است که به طور میانگین، سالانه ۴۶۵ میلیون دلار جذب شده است. حدود ۶۳ درصد از این سرمایه‌گذاری‌ها در دو منطقه ویژه اقتصادی پارس و پارسیان، که در حوزه انرژی و پتروشیمی فعالیت دارند، متمرکز بوده است.

در میان مناطق ویژه اقتصادی تحت پوشش سازمان ایمپدرو، منطقه ویژه صنایع انرژی بر پارسیان با جذب ۲۱۶۳ میلیون دلار، منطقه ویژه صنایع معدنی و فلزی خلیج فارس با ۷۵۴ میلیون دلار و منطقه ویژه اقتصادی لامرد با ۲۷۲ میلیون دلار در رتبه‌های نخست قرار دارند.

در مقابل، منطقه ویژه اقتصادی بوشهر با تنها یک میلیون دلار کمتر ین میزان سرمایه‌گذاری خارجی را در این دوره داشته است.

این آمار نشان‌دهنده تمرکز سرمایه‌گذاری خارجی در مناطقی با مزیت‌های ساختاری نظیر منابع انرژی، دسترسی به آب‌های آزاد و زیرساخت‌های بندری است. سایر مناطق نتوانسته‌اند در جذب سرمایه‌های خارجی موفقیت زیادی داشته باشند.

در تحلیل روند جذب سرمایه‌گذاری خارجی، تأثیر تحریم‌های بین‌المللی، به ویژه تحریم‌های مرتبط با پرونده هسته‌ای ایران مشهود است. توافق برجام در میانه دهه گذشته موجب افزایش سرمایه‌گذاری خارجی شد؛ به طوری که سهم سرمایه‌گذاری در این مناطق ویژه از ۲۰ درصد در سال ۱۳۹۱ به ۵۱ درصد در سال ۱۳۹۶ رسید اما با خروج ایالات متحده از برجام در سال ۲۰۱۸ و بازگشت تحریم‌ها، این سهم به ۰٫۵ درصد کاهش یافت و روند نزولی را تجربه کرد.

این روندها نشان‌دهنده ریسک بالای سرمایه‌گذاری در ایران و بی‌ثباتی فضای اقتصادی و سیاسی است که حتی با وجود مشوق‌های اقتصادی داخلی، موجب ناکامی مناطق ویژه اقتصادی در جذب

قیمت سوخت هواپیما ۲۴ برابر شد؛

بلیت هواپیما چقدر گران می‌شود؟!

گروه اقتصادی – با افزایش بی‌سابقه قیمت بنزین هواپیما از ۶۰۰ تومان به بیش از ۱۱ هزار تومان، شایعاتی درباره شروع موج افزایش قیمت حامل‌های انرژی در کشور به گوش می‌رسد.

منتقدان افزایش قیمت سوخت هواپیما معتقد هستند که افزایش قیمت بلیت هواپیما تأثیر چشمگیری بر مسافران خواهد گذاشت.

با افزایش بی‌سابقه قیمت بنزین هواپیما از ۶۰۰ تومان به بیش از ۱۱ هزار تومان، شایعاتی درباره شروع موج افزایش قیمت حامل‌های انرژی در کشور به گوش می‌رسد.

آن طور که شواهد نشان می‌دهد از ابتدای فروردین ۱۴۰۴، قیمت سوخت هواپیما در ایران به طور چشمگیری افزایش یافته و این موضوع نگرانی‌های زیادی را برای مسافران و شرکت‌های هواپیمایی به همراه داشته است. در همین رابطه بر اساس بخشنامه شرکت ملی پالایش و پخش فرآورده‌های نفتی، نرخ هر لیتر سوخت هواپیما برای شرکت‌های داخلی از ۶۰۰ تومان به ۱۱۰۰،۳۰۰ ریال (معادل ۱۱ هزار و ۳۰۰ تومان) بدون احتساب مالیات بر ارزش افزوده افزایش یافته است. با احتساب مالیات بر ارزش افزوده، این مبلغ به حدود ۱۲۴،۳۰۰ تومان در هر لیتر می‌رسد.

در واقع این افزایش قیمت به منظور اجرای قانون بودجه سال ۱۴۰۳ و کاهش بارانه‌های سوخت انجام شده است. طبق این قانون، قیمت فروش سوخت هواپیما باید معادل ۳۰ درصد نرخ خرید آن از پالایشگاه‌ها تعیین شود. بنابراین این نرخ سوخت هواپیما در سال جاری تقریباً ۲۴ برابر شده است.

شرکت‌های هواپیمایی اعلام کرده‌اند که این اقدام کاملاً مغایر با قانون و آیین‌نامه‌است و افزایش بیش از ۲۴ برابری نرخ سوخت تأثیر قابل توجهی بر قیمت بلیت هواپیما خواهد داشت و به صنعت هوایی شوک وارد می‌کند.

این در حالی است که در گذشته، هزینه سوخت تنها ۳ تا ۲ درصد از هزینه‌های عملیاتی شرکت‌های هواپیمایی را تشکیل می‌داد. اما با افزایش اخیر قیمت‌ها، احتمال می‌رود که هزینه‌های عملیاتی این شرکت‌ها افزایش یابد و در نتیجه، قیمت بلیت‌های هواپیما نیز بالا برود. با این حال، هنوز هیچ تصمیم رسمی در این خصوص اعلام نشده است.

این تغییرات می‌تواند تأثیرات قابل توجهی بر صنعت حمل و نقل هوایی کشور داشته باشد.

برخی از فعالان اقتصادی معتقدند که افزایش ناگهانی قیمت سوخت هواپیمایی نشان‌دهنده اراده دولت برای بازنگری در سیاست‌های بارانه‌ای سوخت است. کارشناسان بر این باورند که این اقدام می‌تواند بخشی از تلاش دولت برای کاهش بار مالی بارانه‌های انرژی و نزدیک کردن قیمت‌ها به نرخ‌های واقعی بازار باشد.

به این ترتیب برخی از تحلیل‌گران اقتصادی حذف بارانه‌های سنگین سوخت در ایران را به عنوان یک اقدام مثبت در راستای اصلاح ساختار اقتصادی ارزیابی می‌کنند، چرا که این بارانه‌ها منجر به هدررفت منابع و قاچاق سوخت شده است.

با این حال، منتقدان هشدار می‌دهند که اجرای این سیاست‌ها بدون فراهم کردن زیرساخت‌های لازم و حمایت از صنایع ممکن است به افزایش تورم و نارضایتی عمومی منجر شود. منتقدان معتقدند که افزایش قیمت بلیت هواپیما تأثیر چشمگیری بر مسافران خواهد گذاشت. با توجه به کاهش قدرت خرید مردم به دلیل تورم، سفرهای هوایی برای بسیاری از خانواده‌ها به یک کالای لوکس تبدیل شده است.

در این زمینه، مقصود اسمعیل سامانی، مدیر انجمن شرکت‌های هواپیمایی، اعلام کرد که بر اساس بررسی‌های انجام شده، قیمت بلیت‌های هواپیما در ایام نوروز ۱۴۰۴ در اکثر موارد پایین‌تر از سقف نرخ تعیین شده توسط شرکت‌ها بوده است.

وی همچنین افزود: در نوروز امسال، پروازها بدون هیچ‌گونه مشکل خاصی و با ایمنی کامل انجام شد. مسافران

معقول، از جمله مشکلات اصلی به شمار می‌آید.

۴- فقدان رویکرد استراتژیک در سیاست‌گذاری مناطق ویژه اقتصادی

نبود نقشه‌راه و برنامه استراتژیک ملی برای این مناطق، یکی دیگر از عوامل ناکامی آن‌ها است. مناطق ویژه بدون هدف‌گذاری مشخص و برنامه‌ریزی مبتنی بر واقعیت‌های جهانی، تبدیل به نهادهایی بی‌اثر و پرهزینه می‌شوند.

۵- تقابل ساختار رانتی و ایدئولوژیک دولت‌ها با الگوی توسعه برون‌گرا

وجود ساختار دولتی مبتنی بر ایدئولوژی استقلال‌گرایانه و نظام رانتی اقتصادی، مانع پیوستن به اقتصاد جهانی و تبادلات فناورانه و تجاری شده است. در حالی که موفقیت مناطق ویژه اقتصادی نیازمند پیوستن بانکی و بیمه‌ای مشوق سرمایه‌گذاری از علل عدم موفقیت این مناطق نیزها فاصله زیادی دارد.

یافته‌های تحقیق

از منظر جذب سرمایه‌گذاری خارجی و داخلی مناطق ویژه اقتصادی فعال در حوزه انرژی چون صنایع فلزی و معدنی خلیج فارس و پارسیان نسبت به دو منطقه کاشان و لامرد مؤثرتر و موفق عمل کرده‌اند.

نظام تحریم‌هایی توجیهی به امر تولید، ترجیح خواست بومی نسبت به سنجش یابی دقیق مکانی و زیر ساختی و غفلت از اصلاحات بانکی و بیمه‌ای مشوق سرمایه‌گذاری از علل عدم موفقیت این مناطق بوده است.

در این مقاله، تجربه به ایران در ایجاد و توسعه مناطق ویژه اقتصادی (SEZs) با رویکرد برون‌گرایی تجاری بررسی شد. هدف این مناطق جذب سرمایه‌گذاری خارجی، انتقال فناوری‌های نوین، تقویت تولید داخلی و افزایش ظرفیت صادراتی کشور بود. اما عملکرد این مناطق، به ویژه تحت پوشش سازمان ایمپدرو، نشان‌دهنده چالش‌های متعددی است که باعث کاهش اثربخشی آن‌ها شده است. عواملی همچون غفلت از تولید واقعی، سطه نگاه محلی و سیاسی در تأسیس مناطق، مشکلات نظام بانکی و بیمه‌ای، و عدم وجود استراتژی‌های توسعه‌گرا موجب ناکامی در تحقق اهداف این مناطق شده‌اند.

اگرچه در برخی مناطق خاص مانند منطقه انرژی بر پارسیان و صنایع معدنی خلیج فارس، جذب سرمایه داخلی موفقیت‌آمیز بوده، در مناطقی همچون کاشان و لامرد شاهد ناکامی‌هایی در دستیابی به اهداف توسعه‌ای هستیم. این ناکامی‌ها عمدتاً به دلیل کمبود زیرساخت‌ها، فقدان برنامه‌ریزی مبتنی بر ظرفیت‌های منطقه‌ای و عدم توجه به تولید و صادرات بوده‌اند.

برای موفقیت مناطق ویژه اقتصادی، نیاز به اصلاحات چندلایه در سیاست‌گذاری و اجرایی است. مهم‌ترین این اصلاحات شامل سامان‌دهی فرآیند تأسیس مناطق ویژه، توسعه زیرساخت‌ها، اصلاح نظام تأمین مالی، تدوین استراتژی تولیدمحور و اتخاذ سیاست خارجی توسعه‌گرا است. با چنین رویکرد جامع و بلندمدت می‌توان نقش مؤثرتری برای این مناطق در توسعه صنعتی، تجاری و اقتصادی کشور فراهم کرد.

سرمایه‌گذاری خارجی شد. در مقایسه با ایران، رقبای منطقه‌ای مانند امارات، عمان و پاکستان در همین دوره زمانی عملکرد به مراتب بهتری داشته‌اند و توانسته‌اند بیش از ۲۶ میلیارد دلار سرمایه‌گذاری خارجی جذب کنند. این شکاف عملکردی نشان‌دهنده نیاز به بازنگری در سیاست‌گذاری‌ها، بهبود روابط بین‌المللی و ثبات قوانین است.

تحلیل روند سرمایه‌گذاری داخلی در مناطق ویژه اقتصادی ایمپدرو

در مقایسه با سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی، سرمایه‌گذاری داخلی در مناطق ویژه اقتصادی ایمپدرو عملکرد مطلوب‌تری داشته است. طی سال‌های ۱۳۹۲ تا ۱۳۹۹، مجموع سرمایه‌گذاری داخلی در این مناطق به ۱۰۶ هزار میلیارد تومان (معادل ۱۴۰۷ میلیارد دلار) رسید، بسا وچ این روند در سال ۱۳۹۹ که بیش از ۵۶ هزار میلیارد تومان سرمایه‌گذاری داخلی جذب شد.

منطقه ویژه صنایع معدنی و فلزی خلیج فارس و منطقه ویژه اقتصادی لامرد به ترتیب با جذب ۱۸ میلیارد دلار و ۷٫۸ میلیارد دلار سرمایه‌گذاری داخلی، در صدر قرار گرفتند و رشد اقتصادی چشمگیری را تجربه کردند.

بخش عمده‌ای از رشد فعالیت‌ها در این مناطق ناشی از منابع داخلی بوده و عملکرد این مناطق در جذب سرمایه‌گذاری خارجی موفقیت‌آمیز نبوده است. عواملی همچون تحریم‌ها، مشکلات زیرساختی، بروکراسی اداری و ضعف حکمرانی اقتصادی در کاهش جذب سرمایه‌گذاری خارجی تأثیرگذار بوده‌اند.

مناطق ویژه اقتصادی طبق فلسفه خود باید در جذب سرمایه خارجی و توسعه صادرات غیر نفتی نقش آفرینی کنند اما به دلیل مشکلات داخلی، نتوانسته‌اند به اهداف کلان خود دست یابند و در این مسیر انحراف داشته‌اند.

محورهای علی ناکامی در تحقق اهداف مناطق ویژه اقتصادی
بررسی عملکرد مناطق ویژه اقتصادی در ایران و دلایل ناکامی آن‌ها در جذب سرمایه‌گذاری و توسعه اقتصادی، نشان می‌دهد که عوامل ساختاری، سیاست‌گذاری نادرست و چالش‌های سیستمی در این روندها نقش داشته‌اند. مهم‌ترین این عوامل عبارت‌اند از:

۱- غفلت از تولید و تمرکز بر مزیت‌های نسبی ستی

یکی از ضعف‌های عمده مناطق ویژه اقتصادی، تمرکز بر مزیت‌های نسبی و بی‌توجهی به «خلق مزیت» است. این رویکرد باعث تولیدات خام‌محور و صادرات کالاهای با ارزش افزوده پایین می‌شود که در نتیجه ظرفیت رقابت‌پذیری و توسعه‌پذیری کاهش می‌یابد.

۲- سطه نگاه محلی و سیاسی بر فرآیند تأسیس مناطق
مناطق ویژه اقتصادی بسیاری بر اساس فشارهای سیاسی و مطالبات محلی و نه بر اساس مزیت‌های مکانی و اقتصادی تأسیس شده‌اند. این باعث استقرار مناطق در مکان‌هایی با زیرساخت‌های ناکافی و ظرفیت صنعتی محدود شده است.

۳- محدودیت‌های نظام مالی، بانکی و بیمه‌ای

سخت‌گیری‌ها و ناکارآمدی سیستم‌های مالی و بیمه‌ای کشور، مانع جذب سرمایه‌گذاری خارجی در مناطق ویژه اقتصادی بوده است. نبود بازارهای مالی توسعه‌یافته، قوانین شفاف و نرخ‌های مالیاتی

کلیه سفارشات

چوبی MDF

تلفن:۷۷۹۸۲۵۲

دکوراسیون غرفه و منزل